

Pauze! Het leek wel of er nooit een eind zou komen aan die saaie les!

Floortje gebaart naar Larissa en Tess, die achter in het lokaal zitten. ‘Opschieten!’ Ze propt haar geschiedenisboek in haar tas en is in een paar stappen bij de deur.

Gelukkig is de aula op dezelfde verdieping als het geschiedenislokaal. Zonder op haar vriendinnen te wachten loopt ze met snelle stappen naar het eind van de gang.

In een hoek van de aula zit al een hele groep leerlingen bij elkaar. Die zullen wel een tussenuur hebben gehad. Op de achtergrond hoort ze met een ratelend geluid het rolluik voor de kantine omhooggaan. Even twijfelt ze. Een koek of een reep chocola is wel erg verleidelijk.

Toch gaat ze precies naar de andere kant van de aula. Nu kan ze nog kiezen waar ze gaat zitten en dat kan over een paar minuten heel anders zijn.

Ze werpt een vlugge blik in het zakspiegeltje dat ze achter in haar agenda heeft geplakt. Ze veegt een lok van haar donkerbruine haar achter haar oor en pakt de lippenstift uit haar tas. Na haar lippen wat te hebben bijgewerkt, knikt ze tevreden.

‘Wat heb jij een haast?’ Larissa gaat op de stoel naast haar zitten.

‘Dan duurt de pauze langer.’ Floortje doet haar best om onverschillig te klinken.

‘Is dat de enige reden?’ Tess kijkt haar even onderzoekend aan. ‘Je zit de laatste tijd opvallend vaak in je spiegeltje te kijken.’

‘Is dat zo?’ Floortje klapt haar agenda dicht en stopt die in haar tas. Intussen houdt ze de ingang van de aula in de gaten. Het is

een hele stroom leerlingen die binnenkomt.

'Ja, dat is zo.' Tess kijkt even naar Larissa en knikt veelzeggend.

'Sinds een week of twee?'

'Tijdens de lessen, in de pauzes ... constant zit je met dat spiegelkje voor je', valt Larissa haar vriendin bij. 'En dat deed je nooit.'

'Je besteedt de laatste tijd ook veel meer aandacht aan je kleding', merkt Tess op.

'Doe normaal.' Floortje schudt haar hoofd. 'Daar zegt er één wat! Jij hebt het altijd over shoppen en Larissa ook.' Ze schuift haar stoel een eindje opzij, omdat een lange jongen uit vwo 6 aan een tafeltje voor haar is gaan zitten. Is dat ... Ze rekt zich even uit. Nee, toch niet.

'Wacht je op iemand?' Tess volgt de blik van Floortje. 'Had je daarom net zo'n haast?'

'Dat is het natuurlijk', valt Larissa haar vriendin bij.

Floortje schrikt. Ze dacht nog wel dat ze alles onopvallend deed. 'Onzin. Ik wilde gewoon snel weg bij geschiedenis. Dat is echt een duf vak.'

'Daar heb je wel gelijk in', geeft Tess toe. Ze haalt een pakje crackers en een flesje water uit haar tas. 'Volgens mij heeft Moerman zelf nog in de prehistorie geleefd.'

Larissa schiet in de lach. 'Hebben jullie op z'n broek gelet? Dat is er echt eentje uit het jaar nul.'

'En volgens mij knipt-ie z'n haar zelf voor de spiegel. Het is echt het model bloempot.' Tess neemt een slok water en scheurt dan de verpakking van de crackers open.

Floortje zucht opgelucht en na een tijdje durft ze weer voorzichtig rond te kijken. Bij de ingang van de aula is het een stuk rustiger geworden. De meeste leerlingen zitten of staan in groepjes bij elkaar. Het is een enorme herrie. Heeft ze hem gemist? Is hij precies binnengekomen toen ze even niet oplette? Dat komt door die meiden. Haar blik gaat door de aula. Op

woensdag heeft hij altijd les van het tweede tot en met het zesde uur. En op het mededelingenbord stond geen roosterwijziging voor zijn klas. Zou hij ziek zijn?

Dan ineens ziet ze hem! Hij komt met een bekertje koffie en een gevulde koek bij de balie vandaan. Hij heeft een spijkerbroek aan en een wit T-shirt. Ook al ziet ze het shirt alleen van achter, ze weet bijna zeker dat het die met de opdruk van de Amerikaanse vlag is.

Uit haar ooghoeken kijkt ze even naar haar vriendinnen, maar die zitten druk met elkaar te praten.

Floortje pakt haar portemonnee uit haar tas. Hè? Ze had toch nog een briefje van €5,-? Of heeft ... natuurlijk! Gisteren heeft ze bij de Hema die blauwe nagellak gekocht. Ze pakt het muntgeld uit haar portemonnee en telt snel: twee munten van tien en drie van vijf cent. Dat schiet niet op. Gelukkig krijgt ze haar zakgeld binnenkort weer. Al die potjes en tubetjes make-up zijn een flinke aanslag op haar geld. Ze moet toch eens vaker de make-upspullen van haar moeder gebruiken.

‘Ik heb trek in een koek.’ Ze gaat staan en schuift haar stoel een eindje naar achter. ‘Mag ik van één van jullie geld lenen? Je krijgt het terug zodra ik weer zakgeld heb.’

‘Als je voor mij ook een koek meeneemt.’ Larissa pakt haar portemonnee uit haar tas en kijkt even naar Tess. ‘Jij ook?’

Tess schudt haar hoofd. ‘Ik ben aan het lijnen.’

‘O ja, dat is waar. Vind je het erg als wij wel een koek nemen?’ Larissa pakt een twee-euromunt uit haar portemonnee en geeft die aan Floortje.

‘En als ik nou ja zeg?’ wil Tess weten.

‘Dan eten we ’m toch op.’ Floortje geeft haar vriendin een knipoog. ‘Letten jullie even op m’n tas?’

De route naar de balie lijkt op een doolhof. Bij de jongen uit vwo 6 zit waarschijnlijk z’n hele klas. Met elkaar hebben ze een grote kring gevormd, zodat Floortje helemaal om de groep heen

moet. Even later stuit ze op een verjaardagsfeest. Een meisje loopt met een schaal gevulde koeken langs haar klasgenoten. Zit hij nog op dezelfde plaats?

Terwijl ze hem in de drukte probeert te ontdekken botst ze bijna tegen een meisje op. ‘Kijk uit, joh!’ snauwt het meisje haar met een kwaad gezicht toe. Intussen doet ze verwoede pogingen om twee plastic bekertjes recht te houden.

‘Sorry’, mompelt Floortje. Snel loopt ze verder.

Hoe dichterbij ze in zijn buurt komt, hoe warmer ze het krijgt. Ze werpt een snelle blik voor zich. Ja, daar zit hij. Op het muurtje. Twee maanden zit hij bij hen op school. En vanaf de eerste dag is hij haar opgevallen. Ze weet inmiddels al heel wat van hem. Hij heet Jack, Jack van Drunen. Hij zit in havo 5 en is zestien jaar. Hij heeft een zus in de eerste van het vmbo en een broer in havo 2. Het gezin woont in een heel andere wijk van het dorp, dus op de fiets zal ze hem niet snel tegenkomen. Ze heeft ook nog ontdekt dat zijn vader dierenarts is en zijn moeder fysiotherapeut.

Nu is ze vlak bij hem. Ze wriemelt even aan haar ketting en probeert ontspannen te glimlachen.

Het is inderdaad het shirt met de opdruk van de Amerikaanse vlag. Ze herkent de inhoud van z’n kledingkast al aardig.

Naast hem zit een meisje met lang, blond haar. Vol bewondering zit ze naar hem te kijken en ze lacht regelmatig uitbundig. Jack heeft haar nog altijd niet gezien. Hij zal haar toch wel kennen? Ja, dat moet. Elke keer als ze hem tegenkwam de laatste weken, heeft ze gezorgd dat ze opviel. Door ‘hoi’ te zeggen of te lachen. Een paar dagen geleden heeft ze zelfs een kort praatje met hem gemaakt, toen ze hem in de fietsenberging tegenkwam.

Ze kucht een keer. ‘Hoi.’ Aarzelend blijft ze staan.

Jack kijkt op. ‘O ... hoi!’ Hij glimlacht even, maar draait zich dan weer naar het meisje naast hem en gaat verder met zijn verhaal.

Langzaam loopt Floortje verder. ‘... ongelooflijk gelachen. En het is zijn eigen schuld’, hoort ze hem zeggen.

De herrie in de aula zorgt ervoor dat ze verder niks kan verstaan.

Balen! Hij reageerde amper.

Ze zucht. Trek in een gevulde koek heeft ze niet meer. Toch kan ze het niet maken om zonder koek terug te gaan.

Een stuk minder vrolijk dan een paar minuten geleden loopt ze naar de balie. Gelukkig staat er geen lange rij meer. De pauze is ook bijna voorbij.

‘Twee gevulde koeken.’ Ze legt de twee-euromunt neer.

Even overweegt ze om opnieuw langs Jack te lopen. Het komt vast door dat meisje dat hij zo kil reageerde. Normaal is hij veel spontaner.

Nee, laat ze maar gelijk teruggaan naar Tess en Larissa. Die zullen toch al niet begrijpen waarom ze zo lang wegblijft.

Met in elke hand een koek zoekt ze weer een weg tussen de leerlingen door. Ze kan het niet laten om toch weer naar de hoek van de aula te kijken. Ja, daar zit hij nog, samen met dat meisje.

Zou ze bij Jack in de klas zitten? Daar moet ze toch eens achter zien te komen. Ze ziet er wel leuk uit! De feloranje kleur van haar T-shirt staat erg leuk bij het roodbruine haar.

Terwijl ze verder loopt, bedenkt Floortje dat ze nog meer aandacht aan haar kleding moet besteden. Zeker weten dat Jack dat belangrijk vindt. Hij is zelf ook altijd cool gekleed.

‘Hè, hè!’ Larissa kijkt haar vragend aan. ‘Waar heb jij die koeken gehaald? Moesten ze nog gebakken worden?’

‘Weet je hoe druk het is?’

‘Smoesjes.’ Larissa schudt haar hoofd. ‘De koeken zijn daar ...’

Ze wijst naar de kantine. ‘Maar weet je hoe jij loopt? Zo.’ Ze maakt met drukke armbegaren duidelijk welke enorme omweg Floortje heeft afgelegd.

‘Aansteller.’ Floortje legt een koek voor Larissa neer.

‘Wil je soms beweren dat ik lieg?’ houdt Larissa vol. Ze gaat staan en wijst opnieuw. ‘Je liep eerst die kant op en toen helemaal naar links ...’

‘Dus jullie hebben me gevolgd’, zegt Floortje verontwaardigd.

‘Ja.’ Nu bemoeit Tess zich er ook mee. ‘We waren bang dat er iets met je was gebeurd.’

Larissa schiet in de lach. ‘Alleen maar bezorgdheid van onze kant. Wat een mazzel heb jij met zulke vriendinnen.’

‘Ik ben er echt superblij mee’, mompelt Floortje.

‘Gelukkig.’ Tess pakt de koek van Larissa van tafel en neemt er een grote hap van.

‘Hé! Wat doe je nou?’ Larissa rukt de rest van de koek uit de hand van Tess. ‘Jij bent toch aan het lijnen?’

‘Klopt, maar die koek zag er zo smakelijk uit. Die kon ik niet laten liggen.’

Floortje is intussen kwaad op zichzelf. Dit is de tweede keer dat ze zich opvallend heeft gedragen. Nu moet ze echt op gaan passen. Ze wil niet dat haar vriendinnen weten dat het om Jack gaat. Nu in ieder geval nog niet. ‘Zullen we binnenkort gaan shoppen?’ probeert ze Tess en Larissa af te leiden.

‘Oké, maar dan trakteer jij ons op een tompouce. Vind je ook niet, Tess?’

Tess knikt. ‘Eén tompouce tijdens het lijnen moet kunnen.’

Floortje kan haar aandacht maar moeilijk bij de les houden. Ze tekent poppetjes in haar schrift en vraagt zich intussen af hoe ze nog meer kan opvallen bij Jack.

In ieder geval moet ze zorgen voor opvallende shirts. En als ze hem tegenkomt, moet ze proberen een praatje met hem te maken. Kon ze ook maar een keer in de pauze naast hem zitten, net als dat meisje ...

2

Is die rok niet te kort? Floortje schuift haar bureaustoel een eindje naar achter en bekijkt de rok op het scherm kritisch. Dat valt toch wel mee? Zeker als ze er een dikke panty of een legging onder draagt. Zal ze aan Dafne vragen wat die ervan vindt? Nee, dat heeft geen zin. Haar zusje bewondert toch alles wat ze doet en aanheeft.

Floortje pakt een pen, krabbelt 'legging/panty' op een blaadje en kijkt weer met een kritische blik naar het scherm. In zwart is die rok erg leuk. Of toch groen? Larissa had het erover dat groen de nieuwe modekleur wordt. Ze grinnikt even om zichzelf. Over modekleuren heeft ze zich nog nooit druk gemaakt. Terwijl ze met een muisklik de kleur van de rok een paar keer wisselt, denkt ze na. Op welke kleur heeft ze de meeste shirts? Ze kan haar moeder vast niet overhalen om ook nog een shirt te kopen.

Maar ... dat is waar! Je kunt heel simpel kleding terugsturen. En meestal kost je dat helemaal niets, zelfs geen verzendkosten. Larissa heeft wel eens verteld dat ze vaak verschillende maten en verschillende kleuren van kleding of schoenen bestelt en thuis rustig gaat passen. Alles wat je niet neemt, stop je terug in de doos, antwoordsticker erop en terugsturen. Dat is echt heel makkelijk. Stom dat ze dat nooit eerder heeft gedaan. Nu eerst haar moeder overtuigen. Dat zal een hele klus worden. Floortje laat het rokje op het scherm staan en loopt naar beneden.

'Hoi, mam.'

'Hé, Floortje.' Moeder zit in de keuken sperziebonen te doppen.
'Zal ik helpen?'

Moeder kijkt even verrast op, maar schudt dan haar hoofd. 'Aardig dat je het aanbiedt, maar ik ben bijna klaar.'

'Oké.' Floortje gaat in de stoel tegenover haar moeder zitten. 'Was het druk op je werk?'

Opnieuw kijkt moeder haar even verbaasd aan. 'Er zijn veel mensen ziek, dus dan is het altijd drukker dan normaal. Het lukt helaas niet om altijd een uitgebreid praatje met die mensen te maken en dat vinden ze jammer.'

'En u ook', zegt Floortje. Ze weet dat haar moeder in haar werk voor de thuiszorg niet alleen de mensen wil verzorgen, maar ook graag even de tijd voor hen neemt.

Moeder knikt. 'Voor veel mensen ben ik de enige die ze op een dag spreken. Verder zijn ze de hele dag alleen. Dan is het vervelend om snel weer verder te moeten.' Ze gooit de laatste bonen in de pan en staat op. 'Maar ja ... dat komt allemaal door de bezuinigingen.'

Nu moet ze het vragen! Floortje gaat achter haar moeder aan naar de keuken. 'Mam, kun je zo even boven kijken?'

'Natuurlijk.' Moeder gooit het afval van de bonen in de gift-bak. 'Wat moet ik zien?'

'Ik heb op internet een heel leuk rokje gevonden.'

'En nu probeer je mij over te halen om dat te kopen', begrijpt moeder.

'Zoiets.' Floortje grinnikt. Voor haar moeder heeft ze niet veel geheimen.

'Ik heb een ander voorstel. Maar ik wil dat rokje natuurlijk wel even zien.'

Ander voorstel? Nieuwsgierig loopt Floortje achter haar moeder aan de trap op.

'Leuk zeg.' Moeder knikt instemmend.

'Welke kleur vindt u leuker?' Floortje klikt op de groene kleur.

'Tja ...' Moeder denkt even na. 'Zwart is makkelijker te combineren, maar groen wordt de nieuwe modekleur.'

‘Dat laatste zei Larissa ook al. En als ik ze nou allebei ...’

‘Heb je gezien wat dat rokje kost?’ Moeder wijst naar het scherm. ‘€54,95. Dat is niet goedkoop voor zo’n klein lapje stof.’

‘Dat is waar. Als ik ze nou allebei bestel, kan ik ze passen en er daarna eentje terugsturen. Maar u hebt een ander voorstel?’

‘O ja.’ Moeder gaat op de bureaustoel zitten. ‘Je vader en ik willen je kleedgeld geven.’

Kleedgeld. Daar moet Floortje even over nadenken. Is dat handig? Heeft ze daar voordeel bij? Haar broer Sven krijgt het al een paar jaar, maar jongens kopen gemiddeld minder kleren dan meiden. Ze kan dan wel veel meer zelf beslissen. En haar kleedgeld ook af en toe eens voor iets anders gebruiken. Misschien wel voor die nieuwe mobiel waar ze al maanden naar kijkt, maar geen geld voor heeft.

‘En?’ Moeder kijkt haar vragend aan.

‘Leuk! Alleen ... hoeveel krijg ik?’

‘Je vader en ik hebben berekend hoeveel jij ongeveer per jaar aan kleding kwijt bent. En daar horen schoenen en laarzen dus ook bij. We kwamen uit op €60,- per maand.’

Floortje rekent snel: €60,- keer twaalf is ruim €700,- per jaar. Dat klinkt goed, maar een paar nieuwe laarzen of een jas hakt er gelijk flink in. Zeker nu ze de laatste tijd veel merkbewuster is geworden. ‘En mijn zakgeld ...?’ Als dat stopt, gaat ze het niet redden.

‘Die €30,- blijft natuurlijk hetzelfde’, zegt moeder. ‘In totaal krijg je in een jaar dus ruim €1000,-.’

‘Top.’ Floortje werpt een blik op het scherm. ‘Wanneer gaat het in?’

‘Morgen is het 29 september, dus ik kan de €90,- voor de maand oktober vandaag al naar je rekening overmaken.’

‘Super. Maar kan ik dan vandaag alvast een tientje krijgen, en dat u €80,- overmaakt? Ik ben namelijk door m’n zakgeld heen.’

‘Doe ik.’ Moeder schuift haar stoel naar achter en gaat staan.

‘Je vader en ik gaan er wel van uit dat je geen gekke dingen doet. €90,- lijkt veel, maar met één rokje ...’ Ze knikt naar het scherm. ‘... ben je alweer meer dan de helft kwijt.’

‘Mam, dat komt allemaal goed. Maar nou weet ik nog niet welke kleur rok u zou kiezen.’

Moeder gaat weer zitten.

‘Met die knop kunt u de kleur wisselen’, wijst Floortje.

‘Eh ... zwart’, zegt moeder, nadat ze de kleur een paar keer heeft veranderd.

‘Dan doe ik zwart’, besluit Floortje. Ze kent haar moeder zo goed, dat ze weet dat die zich alleen maar vereerd voelt als haar advies wordt opgevolgd. En zelf heeft ze toch geen voorkeur.

‘Het zal je vast heel leuk staan’, zegt moeder. ‘Je eerste zelfgekochte rok. Loop je mee, dan geef ik je gelijk een tientje.’

Met het tientje in haar hand rent Floortje even later met grote stappen de trap op.

€90,- per maand, meer dan €1000,- in een jaar. Ze is rijk! En wat goed dat ze die online shops heeft ontdekt. Ze gaat weer achter haar computer zitten en bestelt het zwarte rokje. Samen met een legging staat het eindbedrag op bijna €65,-.

Maar dat is geen probleem. Ze hoeft voorlopig toch niet te betalen. Handig dat ze kan kiezen voor ‘betalen met factuur’. Als het goed is staat dan het kleedgeld van november ook al op haar rekening.

Wat een lekker gevoel zoveel geld te hebben. Nou ja ... te krijgen.

Dit is de kans om een nieuwe mobiel te kopen. Een nieuw trainingspak is ook geen overbodige luxe. Kan dat oudje van haar moeder eindelijk in de kledingzak.

Ze pakt haar mobiel en belt Tess: ‘Hoi Tess, ga je morgen mee shoppen?’

‘Eh ... leuk. Maar jij was toch blut?’

‘Niet meer. Ik heb kleedgeld. Samen met m’n zakgeld krijg ik meer dan €1000,- per jaar. Veel hè?’

‘Klinkt goed, maar ...’

‘Wat nou “maar”?’

‘Nou, ik krijg ongeveer hetzelfde en toch ben ik aan het eind van bijna elke maand blut.’

‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’ wil Floortje weten.

‘Omdat alles megaduur is. Weet je hoeveel een leuk rokje kost?’

‘Ja, €54,95.’

‘Hè?’

Floortje hoort de verbazing in de stem van haar vriendin.

‘Omdat ik er net één op de site van Mexx heb besteld. Maar ga je nou mee of niet?’

‘Natuurlijk ga ik mee. Zullen we Larissa ook vragen?’

‘Deze is echt gaaf.’ Floortje wijst naar een wit toestel.

‘Heb je gezien wat je dat per maand kost?’ Tess wijst naar het prijskaartje. ‘€29,95 per maand.’

‘Maar dan heb je wel onbeperkt internet, bellen en sms’en’, merkt Larissa op. ‘Ik heb een goedkoper abonnement, maar ik moet per maand soms €20,- of €30,- bijbetalen.’

Larissa leest het kaartje dat bij het toestel hangt. ‘Er zit wel een supergoeie camera op.’

Floortje hoort amper wat haar vriendinnen zeggen. Al heel lang is ze verliefd op dit toestel. Maar met €30,- zakgeld per maand lukte het niet. Nu wel? Ze is dan wel in één klap haar zakgeld kwijt.

Opnieuw pakt ze het toestel in haar hand. Dit is hem gewoon. Dat weet ze zeker. En dat geld ... Ze moet oppassen dat ze niet te veel aan kleding uitgeeft. Niet elke keer iets van Mexx of Esprit. Ze moet op de aanbiedingen letten. Gelukkig begint de sale tegenwoordig steeds vroeger.

‘Als ik een baantje heb, koop ik er ook zo één’, merkt Tess op.

Een baantje! Wat een goed idee. Ze gaat nu uit van €90,- per maand, maar dat kan snel het dubbele zijn als ze een zaterdagbaantje heeft. Larissa werkt sinds kort bij een bakker. Het moet Tess en haar toch ook lukken om iets te vinden.

‘Ik neem ’m’, besluit ze.

‘Dan zul je eerst je vader of moeder moeten halen’, merkt Larissa op. ‘Die moeten tekenen.’

‘Meen je dat?’ Hier heeft Floortje niet op gerekend. ‘Nou ja, dat regel ik morgen wel. Meiden, gaan jullie mee. We gaan de bijna-koop van dit toestel vieren.’ Ze wrijft nog een keer met een verliefde blik over het toestel en zet het dan terug in de standaard. Voor ze de winkel uitgaat, pakt ze nog snel een folder mee. ‘Op naar de Hema. Jullie hebben nog een tompouce tegoed.’

Lees van Hans Mijnders ook deze tienerboeken:

De indringster

Zwart-Wit

Geen keus

Chantage

Kleur bekennen

Brrrugklas!